

Siromak Matija je povetil glavo in je bil ves resen in trezen. Iztegnil je roko preko mize, strmel je naravnost v brata, klonil je glavo zmerom niže.

„Ali veš, kaj je rekla, ko sem stal grešnik pred njo? Da bom včasih pomislil nanjo in da se takrat Bog usmili moje duše! . . . In ali veš, da bi zdajle, kakor je pot dolga in strma, po kolenih šel, da bi jo videl? In da jo ljubim s tolikim trpljenjem, kakor je prej nikoli nisem ljubil? Od tiste ure, ko je stala v bridkosti pred menoj in rekla: Bog se usmili tvoje duše! . . . Takrat je ugasnil paradiž, kakor da ga nikoli in nikjer ni bilo!“

„Čemu se ne vrneš?“ je vprašal brat.

„Ali bi se ti vrnil?“

Spogledala sta se preko mize, gledala sta si dolgo v oči in sta molčala.

Jesen.

Solnce, solnce, kaj tak burno žgó
v dneve tihe zlati ti trakovi:
trudno polje, trudni so gozdovi,
več ljubečih rok ne čutijo.

A kdor zdaj jih ljubi in objame,
zadnjo moč in zadnjo kri jim vzame,
da jih zgodnja smrt objela bo.

Solnce, solnce zlato vrh nebá,
sije dalje, sije, nič ne mara;
kakor ogenj silnega požara,
huje še nad poljem plapolá;

kakor mož, ki blazen, brez obzira
ženi, ki mu mrzla v rokah umira,
huje še se v usta ji vsesá.

A. Gradnik.

